

פרשת תצוה-פורים תשפ"א

במיטבה, והשמחה פרצה גבולות, כשמעל כולם היה הנער היתום, שהאושר קרן על פניו. הזמר הרגיש שעשה מצוה גדולה לשם שמיים ושב לביתו בסוף האירוע שמח ושבע רצון.

יומיים לאחר מכן, מקבל הזמר טלפון ממשרד הבריאות אשר מורה לו: "אנא היכנס מיד לבידוד. חתן הבר מצווה - אותו שימחת השבוע - נמצא חיובי לנגיף, ועליך להיכנס לבידוד של שבועיים".

אותו זמר לא ידע את נפשו מרוב זעם וצער. "לא די שלא לקחתי תשלום, ולא הרווחתי מאומה באותו לילה, כעת אני גם צריך לשבת שבועיים בבידוד, ולהפסיד כסף של כל האירועים שהיו צריכים להיות לי בשבועיים הללו. זו שערוריה של ממש!", רטן בליבו. הזמר נכנס לבידוד, מתוסכל ושבור.

והנה, לאחר כמה ימים שהזמר שוהה בבידוד, עובר הוא בדיקת קורונה שגילתה שהוא חיובי לנגיף!

"אינני מאמין", התקשה לעכל, "אף אני בעצמי נדבקתי מנער הבר המצווה, וכעת עליי להישאר שבועיים נוספים בביתי, מלבד הימים שישבתי עד כה. אני עשיתי מצוה בחינם, ולבסוף נדבקתי והפסדתי כסף של כמה אירועים". בלית ברירה, ביטל הוא את כל האירועים וישב בביתו, עד שהבריא לחלוטין בשעה טובה ומוצלחת.

והנה, ימים ספורים אחר שחזר לשגרה והבריא מהנגיף, הוא מקבל טלפון ממנהל ארגון גדול של יתומים מארה"ב, שמזמין אותו לבוא ולשיר באירוע גדול ומכובד שייערך ליתומים. הזמר היה מאושר - הצעה כזו יוקרתית וחשובה הוא לא קיבל מימיו...

"אך כיצד הגעתם אליי?", שאל בסקרנות.

- "אחד העסקנים שלנו השתתף לפני כחודש בחגיגת בר מצווה של בחור יתום מרכסים, בו אתה השתתפת ושימחת את כולם בצורה נפלאה. התרשמנו מאד מהביצועים והיכולות שלך, ובפרט ששמענו שעשית זאת בחינם וכתרומה לילד היתום, לכן החלטנו שאתה המתאים ביותר להיות הזמר באירוע היוקרה שאנו עורכים כל שנה ליתומים, ואנו נשלם לך סכום מכובד מאד, כולל הוצאות הטיסה והלינה בבית מלון".

**וְנָשָׂא אֶהָרָן אֶת שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בְּחֹשֶׁן הַמִּשְׁפָּט עַל לְבוֹ (כוז, כט)**

אמר רבי מלאי: בשכר 'וראך ושמח בלבו' זכה לחושן המשפט על לבו (שבת קלט).

אהרן שמח בהצלחת אחיו ובחירתו למנהיג עם ישראל, למרות שהוא עצמו שימש עד עכשו בתפקיד זה כמבואר בחז"ל (פסיקתא זוטרתא שמות פ"ד סי' יג), לא כאב ליבו על ההנהגה שנלקחה ממנו אלא אדרבה 'שמח בליבו', ושכרו היה שזכה ל'חושן המשפט על ליבו', והיה למעורר רחמי שמים על עם ישראל - 'לזיכרון לפני ה' תמיד'.

הרי שטהרת הלב של המוותר לזולת והשמח בהצלחתו, בכוחה לסנגר על כלל ישראל ולהפוך להם את מידת הדין לרחמים, שהלא הוא עצמו מגביר את מידת הרחמים בליבו ומסיר את מידת הדין, ויש לו פתחון פה לטעון שינהגו עימו ועם כלל ישראל באותה הנהגה - 'מידה כנגד מידה'.

* * *

סיפר הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א: "היה זה לפני מספר שבועות בעיר 'רכסים'. ילד יתום מאב, הגיע בשעה טובה ומוצלחת לגיל מצוות, כשאמו מאד רוצה לחגוג לו מסיבת בר מצווה. הימים ימי קורונה, והשמחה תוכננה להיות באולם צנוע ע"פ הכללים הנדרשים. אך בצר לה, עקב מצבה הכלכלי, לא היה לה מהיכן לדאוג לתזמורת לשמחת בנה, בעוד הבן בוכה ומתחנן כי חפץ הוא בתזמורת כמו חבריו לכיתה. המשפחה פנתה לזמר גדול עם תזמורת וביקשו ממנו בתחנונים שיואיל בטובו לשמח את נער בר המצווה היתום ביום שמחתו, בהתנדבות וללא תשלום. הזמר סירב בכל תוקף וטען כי אף הוא חייב לפרנס את משפחתו בימים לא פשוטים אלו, ולכן לא יגיע ללא תשלום.

"אנא רחם על היתום, ואבי יתומים ישלם את שכרך שלא תפסיד מכך", התחננה האמא בדמעות.

הזמר סירב שוב, כשליבו צובט אותו, כיצד יכול הוא להותיר ילד יתום בצער. לאחר סדרת שכנועים נכמרו רחמיו על הילד, והסכים להופיע בבר המצווה ללא תשלום. הגיע היום הגדול. האורחים זרמו לאולם ע"פ הכללים, התזמורת ניגנה

עיניו של הזמר קרנו מרוב אושר, אלא שאז קטע המנהל את השיחה ואמר: "אלא שיש לנו תנאי אחד להשתתפותך באירוע הגדול בארה"ב".

הזמר היה במתח ושאל לפשר הדבר.

"אנו מקבלים למקום רק אנשים שכבר עברו את הקורונה, כך שהם לא יסכנו את שאר המשתתפים באירוע היוקרתי. האם היית כבר חולה בנגיף?", שאל המנהל.

הזמר ענה בחיוב, כי רק לפני כמה ימים בודדים הבריאה מהנגיף, שנדבק בשמחת בר המצווה...

צריכים אנו להחזיר בלבנו תובנה זו - מוויתור לא מפסידים! נקודה. אותו זמר בהתחלה היה נראה לו שהוא רק הפסיד מהוויתור שלו... הוא חשב בליבו: 'הנה, כעת אני נכנס לבידוד ומפסיד כמה אירועים ופרנסתי נפגעה. ולא רק זה, אלא לאחר מכן אני בעצמי נדבק בנגיף ומפסיד עוד שבועיים...'. אך האמת היא, שהקב"ה מביט ורואה את מעשי האדם, ולא נעלם ממנו שום טובה ווויתור שעושה האדם למען השני, ואף כאן קיבל הזמר אירוע יוקרה בחו"ל, שמבחינת התשלום הוא שווה ערך לעבודה של כמה חודשים, מלבד הפרסום הרב שקיבל כעת בארה"ב. ומה היה התנאי להגעתו?... רק אם היתה לך קורונה... כי הכל מושגח לטובה - אתה שימחת את היתום, בזכות כך תידבק אף אתה, ותזכה להיות ראוי להשתתף באירוע המפואר בארה"ב. ללמדך כי מוויתור למען השני - רק מרוויחים...

[מתוך 'טוב לחסות בה']

* * *

אחד מגדולי הצדיקים בדור שלפנינו היה **האדמו"ר מקופיטשניץ** זי"ע. בזמן מלחמת העולם הראשונה ברח כיתר אדמו"רי בית רוז'ין מקופיטשניץ אל וינה הבירה, שנתרה אז מחוץ למלחמה. לאחר מכן היגר לארצות הברית שבאמריקה. מידת טובו וענוותנותו ואהבת ישראל שיקדה בו היו מפורסמות לשם דבר.

במקום מגוריו של הרבי הקדוש באמריקה היה גר בשכונת לביתו 'ראש ישיבה' אמריקאי אחד, שלא הכיר את תהלוכות החסידים ומנהגיהם, ועל אף היותו שכן קרוב לחצר הקודש קופיטשניץ לא דרך שם מעולם, כמו שלא התעניין גם בעולם שמסביבו כלום. הוא הכיר רק את הדרך שמביתו אל הישיבה ובחזרה, ותו לא מידי! בכל האירועים והשמחות ויומי דפגרא שבבית קופיטשניץ הוא היה מקבל כסדר הזמנה מטעם המוסדות בתור 'שכן טוב', אבל הוא מעולם לא הגיע לשום אירוע ולשום שמחה שבבית הרבי. אך לעומתו היה הקופיטשניצער כן מגיע לכל האירועים שבישיבה שהוזמן אליה, ונענה תמיד להזמנות השמחות שבבית אותו ראש ישיבה, והיה נכנס לשמחה לברך את

ראש הישיבה בברכת 'מזל טוב' ולכבד את המעמד בנוכחותו.

פעם אחת ערכו שניהם שמחות באותה תקופה, כאשר מתחילה חגג האדמו"ר את שמחת נישואי נכדו ברוב הוד והדר, אליה לא הגיע השכן - ראש הישיבה. אך לאחר שבוע, כשערך ראש הישיבה שמחת נישואין במשפחתו, ראו המשמשים בקודש את הרבי מחזיק את ההזמנה של אותה חתונה בידו ובודק את מקום החתונה, וברצונו לצאת להשתתף בשמחה. בראותם כי כן ניגשו כמה מן המשמשים והנכדים וטענו לפני הרבי בלהט שאסור לו לבזות את עצמו כל כך, ושלא ילך בשום אופן לשמחתו של ראש הישיבה!

"מדוע לא?", שאל הרבי בתמימות.

"מפני שאם הוא מתנהג כך, שאינו מכיר כלום בשכנו ואינו מגיע כאן לשום שמחה ולשום אירוע, אין טעם שהרבי יבוא לכבדו בשמחתו!", ענו הגבאים.

בפיקחותו ענה הרבי: "עכשיו אינני מבין אתכם כלל! מי נוהג טוב, זה שבא לשמחת שכנו או זה שאינו בא? הרי אומרים אתם בעצמכם שאותו שכן שאינו מגיע לשמחת שכנו אינו מתנהג נכון, מדוע אם כן רוצים אתם שגם אני לא אתנהג כראוי?"

הוא לבש אפוא את אדרתו ויצא להשתתף בשמחת שכנו כדרכו בקודש בלי שום חשבונות גומלין...

* * *

האדמו"ר מבלוז'וב זי"ע בראשית דרכו על אדמת ארצות הברית, כאשר טרח להקים שם את בית מדרשו, ערך פעם ד'קר לטובת בית המדרש כאשר נהוג ומקובל באמריקה לערוך מפעם לפעם מסיבות מלווה מלכה לצורך החזקת המוסדות, ובמהלך המסיבה נערך דינר גדול בו תורמים כל הנגידיים סכומי ענק לצדקה. דינר זה היה הראשון שנערך באמריקה לטובת מוסדות בלוז'וב - אך היה גם האחרון... ולמרות שאותו דינר נחל הצלחה אדירה והכניס הון רב לטובת בניין בית המדרש, מ"מ לאחר מכן לא ערך הרבי עוד מגביות, והסיבה לכך נעוצה במקרה קטן ופשוט שקרה ימים מספר לאחר אירוע הדינר...

כשיצא הרבי בימים שלאחר הדינר לדרכו ברחובה של עיר הגיע אל מעבר חציה, שם נצרך להמתין להתחלפות האור ברמזור המקומי שיורה על אפשרות חציית הכביש. בעודו עומד וממתין על שפת המדרכה רואה הוא ממולו בעבר השני של הכביש יהודי מקומי ממכריו ואוהדיו, שאף הוא המתין כמוהו לאור ברמזור שמתחלף כדי לחצות את הכביש מנגד. אולם תיכף כשראה אותו יהודי את הרבי מרחוק נעמד מהסס מעט. הוא החוויר והראה סימני בושח וחוסר נעימות, והמתין עד שיחצה הרבי את הכביש. בהגיע הרבי הקדוש סמוך אצלו, ניגש מיד בפיק ברכיים והתנצל מאוד על

שלא היה ביכולתו להגיע אל הדינר הגדול... "אכניס את הצ'ק מאוחר יותר!", הבטיח האיש, והרבי הודה לו מקרב לב ובהארט פנים כדרכו בקודש.

כשחזר הרבי לביתו היה נסער ביותר, ואמר: "כל העסק הזה לא בשבילי! אם כתוצאה מן הדינר חשים אנשים אי נעימות לעבור על-ידי ברחוב, איני צריך את כל זה!... איני מסוגל להפריע לאנשים לחצות את הכביש ברגיעות ובנעימות!".

ואכן, את פקודתו שמרה רוחו, הוא לא ערך יותר מעולם לא דינר ולא 'מסיבת תה', ומלבד בית מדרשו שהחזיק שם לא הקים שום ישיבה או תלמוד תורה וכיוצא בזה, ועמד על כך בתוקף שלא להקים שום 'מוסדות' שתיפול החזקתם על אנשים אחרים.

כשנשאל פעם על ידי אמריקאי מקומי: "אם אין לכם שום מוסדות, על שום מה אתם נקראים 'רבי'?", ענה הצדיק על אתר: "בשביל לעזור לאנשים ולא בשביל להקשות עליהם...!".

ריח ניחוח אשה לה' הוא (כט, יז)

ריח ניחוח - נחת רוח לפני, שאמרתי ונעשה רצוני (רש"י)

במבט שטחי היה נראה לנו, שהנחת רוח שיש להקב"ה בהקרבת הקרבנות, זה הריח ניחוח שעולה מהקרבתו, ובזה מתרצה הקב"ה לישראל. אבל רש"י מגלה לנו כאן, כי הנחת רוח שיש בהקרבת הקרבנות, זה במה שנעשה רצונו של הקב"ה שאמר להקריב קרבנות ועושים רצונו.

אלא שאם זה הסיבה לנחת רוח, א"כ הרי בכל עשיית מצוה ממצוות התורה, יש עשיית רצונו של הקב"ה ומדוע לא נאמר בעשיית שאר המצוות שהם עולות לריח ניחוח לה'?

ונראה לומר, שהמעלה שיש בהקרבת הקרבנות, היא בזה שיש עשיית רצונו של הקב"ה בשלמות הכי גדולה, שהרי בקרבנות, אדם מקריב את כל מעשהו לה' בשלמות, הכל קודש לה', אין לו בקרבנות שום נגיעה אישית או רוח לעצמו, אלא להיפך, הוא לוקח קרבן וממון ונותנו בשלמות לה', זה עשיית רצונו ית' באופן מושלם, שעולה כריח ניחוח לפניו.

מזה נוכל ללמוד לעשיית כל המצוות, שאם יעשה אדם מצוה בשלמות לרצון ה', ללא שום הנאה אישית, אלא כל כוונתו ומעשהו לשם שמים, בוודאי גם על זה יהיה שייך לומר שמעשה מצוה זה עולה לריח ניחוח, כי במעשה זה הוא עושה רצונו של הקב"ה בשלמות והוא ריח ניחוח לפניו.

* * *

מעשה נפלא ומרגש על מעלת עשיית מצוה בטוהר לב ובשלמות, מובא בספר 'אהל משה':

הרב יצחק אייזנבך נולד למשפחה ירושלמית חרדית נודעת, בשחר ימיו היה ילד פעיל ועלז שהפך את רחובות העיר וסמטאותיה למגרשי משחקיו ותעלוליו.

היה זה ביום השבת בשעות אחה"צ, איצ"ה עשה את דרכו אל הכותל המערבי כשהוא חולף בשער יפו ועובר בעיר העתיקה דרך רובע מאוכלס בערבים למכביר, רגליו נשאו אותו בסמטאות המפותלות והבלתי מרוצפות בין חנויות ובתי קפה שוקקים ציבור ערבי מכל הגילים. לפתע צדו עיניו מטבע זהב נוצצת על הקרקע בצד הדרך, ערכה של מטבע כזה היה כה רב עד כי היה אפשר לכלכל באמצעותה משפחה מרובת ילדים כמו שלו במשך שבועיים ימים.

גדולה היתה הדחקות בביתו, והילד התרגש מן האפשרות הטמונה במציאה זו לסייע למשפחתו המתלבטת קשות בכלכלתה, היטב זכר איצ"ה שעקב קדושת השבת אסור לו להרים את המטבע שהיא בגדר מוקצה, על כן עלה במחשבתו להניח את רגלו על המטבע כדי להסתירה מעין רואים, וכך החליט לעמוד כך עד צאת השבת, זמן שאולי היה מהווה בעיה לגבי ילדים אחרים בגילו, אך הילד הנחוש בדעתו לא ראה כל קושי בהמתנה מעין זו.

כך ניצב לו הילד ללא תזוזה ברחוב הערבי למעלה משעה. והנה לפתע מתקרב אליו נער ערבי ושואל אותו מדוע הוא עומד כמו פסל ואינו מש ממקומו. תחילה לא השיב איצ"ה דבר, אך הנער המשיך לחקור אותו והוא ענה לו בתמימות ילדותית: "יש לי משהו מתחת לרגלי שאסור לי להרים מפני שהיום שבת, אני שומר ע"ז ומחכה עד אחרי שבת כדי שאוכל...".

עוד בטרם סיים איצ"ה את המשפט, הדף אותו הנער הערבי והפילו ארצה, גחן במהירות לעבר המטבע חטף אותו ונמלט.

איצ"ה שכב המום על הקרקע ועד שהתאושש והתרומם כבר הספיק הנער לדלג מעבר לגדר ולהיעלם מן העין, איצ"ה ידע שיהיה זה חסר תכלית ואפילו מסוכן לרדוף אחרי נער ערבי בעיר העתיקה.

בשעת אחר צהרים מאוחרת, עשה הילד המדוכדך את דרכו חזרה לעבר בית המדרש של הרבי מטשרנוביל הרב **נחום טברסקי** זצוק"ל שם נהג אביו להתפלל מנחה ולאכול סעודה שלישית.

בדרך כלל היה זה תפקידו של איצ"ה לסדר את הכסאות לערוך את השולחנות ולהגיש את המזון עבור כל הסועדים במחיצת הרבי, אך הפעם חרג ממנהגו והצטנף לו בפינה בחוסר מעש. הרבי מטשרנוביל שחיבב מאד את הילד הבחין שמשוהו אינו כשורה, הספסלים והכסאות נותרו באי סדר, והוא תר בעיניו אחרי איצ"ה. הרבי ראה את הילד העצוב יושב לו לבד בקרן זוית. ניגש הרבי אל הילד ושאל אותו: "מה קרה היום? אתה נראה כ"כ עצוב, כולנו זקוקים

לך לעריכת השולחן". סיפר איצ'לה לרבי את קורותיו באותה שבת והביע את עיצובו הגדול על הזדמנות הפז שהוחמצה. הרבי הקשיב בתשומת לב, ואז נטל את ידו של הילד ואמר לו: "בוא איתי אל השולחן עכשיו, ואחרי צאת השבת בוא בבקשה אל ביתי".

במוצאי שבת יצא הילד יחד עם הרבי לעבר ביתו שהיה צמוד לבית המדרש, שם בבית פתח הרבי את מגירת שולחנו והוציא ממנה מטבע זהב דומה לזו שראה הילד בסמטה בעיר העתיקה. "הנה המטבע הזו שלך", אמר הרבי, "אבל אני נותן לך אותה בתנאי אחד, מבקש אני כי תיתן לי את שכר המצוה שקיימת היום!".

הילד הנרגש הביט אל הרבי ושאל בתדהמה: "הרבי רוצה את שכר המצוה תמורת המטבע?".

"כן", השיב הרבי, "היום קידשת שם שמים באופן בולט בכך שלא הרמת את המטבע בגלל קדושת השבת, כזו שלמות של מעשה מצוה מצד ילד קטן, הנה לפניך מטבע זהב אחרת, שלך היא, אני מבקש רק את שכר המצוה".

איצ'לה היה המום, 'האמנם היתה זו מצוה כ"כ גדולה?!'. האמנם היה ערכה כה גדול?!'. הוא הביט במטבע הזהב וחישב במהירות כל מה שאפשר לקנות באמצעותה עבור משפחתו, ואז הוא נשא עיניו אל הרבי ואמר: "אם כה גדול ערכה של המצוה שעשיתי, הרי שהמצוה הזאת אינה עומדת למכירה!".

גחן הרבי לעבר הילד ונשק לו על מצחו.

במשך שנים רבות נהג ר' יצחק לספר לילדיו ונכדיו שהלקח הזה אותו למד בילדותו מהרבי מטשרנוביל המחיש לו מכל מה שלמד במשך שנותיו בעתיד את גודל המשמעות של קיום המצוות בטוהר הכוונה והשלמות, כמה גדול מעשה מצוה כזה לפני הקב"ה.

[מתוך 'לקראת שבת מלכתא-הרב בנימין בירנצוויג']

פורים

ובישלוח מנות איש לרעהו (אסתר ט, יט)

בימי הפורים אנו מקיימים מצות משלוח מנות. הרבה סוגים של משלוחי מנות קיימים בשוק, אבל ישנם משלוחי מנות מעניינים ומיוחדים... ועל כך להלן.

מספר הרב יצחק דוד גרוסמן שליט"א רבה של מגדל העמק וראש מוסדות 'מגדל אור': "הוא היה תלמיד חביב ומצטיין. 'דנו', קראנו לו בחביבות. תווי פניו העידו על עדינות נפשו. ידענו כי הרקע המשפחתי שלו קשה, ושהוא נושא עמו מטען לא קל. צוות המוסד העניק לו בכל ימי לימודו ב'מגדל אור' את החום והאהבה שלהם היה זקוק. כשהגיע

לגיל 13 חגגנו עמו בר-מצווה. הענקתי לו זוג תפילין וייחלתי להצלחתו. ברם, אחיו התעקשו שהוא יחזור הביתה וילמד קרוב לבית. חששתי מאד מכך, אבל לא היתה לנו ברירה. דנו חזר הביתה ועם הזמן הפך לנער שוליים, התחבר לילדים מסוכנים באזור והתדרדר רוחנית ומוסרית. נשאתי עמי כל הימים כאב לב על שדנו עזב את דרך התורה. הוא, שכבר הכיר את בוראו ולמד בחשק רב ובהצטיינות, עזב 'באר מים חיים' לטובת בורות נשברים".

"ואז הוא קפץ לביקור מחזור. היה זה בפורים. קראו לו והוא בא. החגיגה היתה גדולה, קראו מגילת אסתר ברוב עם, אחר כך חולקו משלוחי מנות ונערכה סעודה גדולה, שיר ושבח, הודאה והלל לקב"ה. הבוגרים נעמדו לרקוד עד דלא ידע, והאווירה נהיתה פורימית ושמחה. לפתע, בין מאות התלמידים, הבחנתי בו. רצתי אליו וביקשתי שיעלה עמי על הבמה. תחילה סירב, אך אחר כך עלה לבמה, ואמרתי לו: "דנו היקר, תלמידנו האהוב, אני רוצה ממך משלוח מנות. תיתן לי?".

- "בוודאי כבוד הרב, אני חייב לך הכרת הטוב".

"אז בבקשה", עניתי, "אני רוצה אותך למשלוח מנות".

"אותי? מה זאת אומרת?" לא הבין דנו.

- "זאת אומרת שאתה המשלוח מנות שלי לפורים. הגוף והנפש שלך הם שתי מנות שאתה נותן לי לכבוד חג הפורים. עשינו עסק?".

"כן", ענה דנו בבושה, והציבור מחזק את ידיו בשאגות עידוד, "דנו! דנו! דנו!" והוא נשאר שם... עד עצם היום הזה... וכיום משמש הרב דניאל כר"מ ומחנך במוסדות "מגדל אור", ומפיץ תורה ויהדות בלב הנערים הרבים. בכל ליל פורים, לאחר קריאת המגילה, הוא עולה על הבמה ומספר את נס הפורים הפרטי שלו.

את סיום הסיפור שמעתי בשנה שעברה לראשונה: "חזרתי הביתה", סיפר הרב דניאל, "ואמרתי לבני המשפחה 'אני חוזר למגדל אור'. הם הסתכלו עלי בתימהון, 'מה יש לך? סופסוף עזבת אותם, מה אתה חוזר?'".

"אני משלוח מנות של הרב", סיפר להם דניאל.

- "מה זאת אומרת?"

"הבטחתי את עצמי משלוח מנות לרב גרוסמן", ענה דניאל.

המשפחה, שהיתה שומרת מסורת והקפידה על חגים, לא ידעה איך לעכל זאת, אבל ברירה לא עמדה בפניה. הבן שלהם משלוח מנות של הרב גרוסמן...

"טוב, לך", קבעה האם. והוא כאן. המאור שבתורה החזירו למוטב. ולא זו בלבד, אלא בכל שנה הוא מקפיד להביא עוד ועוד משלוחי מנות שכאלו לעם ישראל... [מתוך 'אור השבת']